

EL MEU PATI

I

Aquell matí fred d'hivern, en què el sol escalfava poc, a dins l'aula hi havia una escalforeta molt agradable; la veu de la senyoreta Carme, monòtona, dolça, entrava a la meva ment com si fos una cançó de bressol d'aquelles que et fan dormir i somiar amb els angelets. De cop i volta, quan les meves parpelles s'anaven abaixant igual que persianes i els meus ulls s'esvaïen de fosc, llavors va sonar la musiqueta de fer l'esbarjo. Allò em va despertar de sobte i em va fer tornar a la realitat, la classe de matemàtiques s'havia acabat. Aquells números que sonaven de fons com a música celestial quedaven aparcats fins l'endemà.

Vaig sentir la veu de la Berta que m'animava a recollir ràpid les meves coses per ser les primeres de baixar al pati i apropiar-nos del nostre banc fred i dur, de pura pedra que ja ens havíem apropiat des de l'inici de curs. La ubicació d'aquest estava en una zona estratègica, on es visualitzava tot el pati.

Tot seguit, l'ambient de cridòria, alegria i moviment va anar augment a mesura que els diferents grups anaven sortint a fora. Tothom anava escollint la seva colla, el seu lloc i entreteniment per passar l'estona.

Les pilotes anaven amunt i avall, els petits corrien entremig dels grans, els que saltaven a corda feien gran esforç per mantenir una constància en el joc a causa de les contínues interrupcions de les pilotes, que no anaven en la direcció correcta.

II

Les cares que tenia davant ho deien tot; expressaven neguit, manca de concentració; les mans actuaven ràpidament, miraculosament les taules quedaven buides de material. En efecte, vaig mirar el meu rellotge i, sí, era l'hora de sortir al pati. Tot i que ja havien començat a recollir, els vaig demanar que acabessin a casa l'activitat que estaven fent, que la corregiríem el proper dia de classe.

Així doncs, vaig agafar la meva carmanyola amb una peça de fruita i vaig passar per la sala de professors a preparar-me un cafè ben carregat. Tot seguit, em vaig dirigir a fora al pati per fer-hi la vigilància.

Les pilotes anaven amunt i avall, els petits corrien entremig dels grans, els que saltaven a corda feien un gran esforç per mantenir una constància en el joc malgrat les interrupcions que ocasionaven les pilotes que no anaven en la direcció correcta. Els anys havien passat per a tots. Jo havia canviat de banc i ara contemplava aquell pati amb uns altres ulls, un cafè a la mà i una responsabilitat més gran.

III

Un matí més des que tinc tot el temps del món. Els meus dies dins el món laboral s'han acabat, les meves obligacions continuen sent moltes i les meves noves rutines també. Quan torno de fer el meu passeig matinal sense pressa, m'agrada passar per davant de l'escola en una determinada hora, l'hora del pati.

Probablement costa tallar d'arrel allò que durant molt de temps ha estat el teu dia a dia. Sabem que les coses van canviant, de fet han de canviar, però aquesta pandèmia ha suposat fer realitat tot allò que mai no ens hauríem imaginat. Pel que fa a les rialles, els crits, els jocs continuen com sempre, però, certament, els somriures estan amagats, els grups separats. Petits en una banda, grans en una altra, mantenint les distàncies i evitant el contacte i la proximitat.

Sens dubte, hi ha hagut canvis, molts, ràpids i inesperats.

Per finalitzar, m'agradaria que tot tornés al seu lloc, que la felicitat, l'alegria i els somriures d'aquests nens i nenes no quedessin amagats darrere una mascareta.

Soc al mateix lloc en tres moments de la meva vida, a la vegada iguals i diferents.

